

RESSÒ DE LA PARAULA

«L'Església de la resta: l'esperança crucificada» (VI)

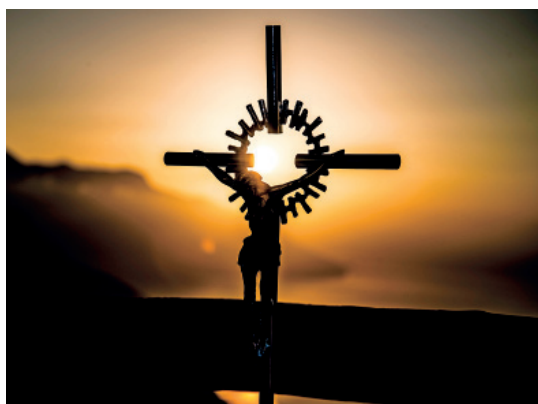

Ens endinsem en uns dies destinats a contemplar i activar la nostra capacitat d'empatia amb el que contemplem. Al centre de les nostres mirades hi ha Jesús, que viu els moments decisius de la seva existència terrena.

Són molts els personatges que passen cada dia davant dels nostres ulls, alguns d'ells farcits de dolor. De vegades són objecte d'espectacle, també de notícia morbosa, fins i tot de manipulació per denunciar o obtenir adhesions interessades...

No és, no pot ser, el cas de Jesús. La tradició mai no va considerar Jesús com un personatge solitari, com un individu que viu i obra per i sols per a ell, com un heroi o un objecte d'ostentació interessada. Al contrari, sempre va reconèixer en Ell tota la humanitat implicada. Més ben dit, va veure en Ell la humanitat unida al Verb, la segona persona de la Trinitat, que sofreix i salva alhora. Sant Agustí va encunyar l'expressió «el Crist total» per designar aquesta realitat. En certa manera, aquest Crist total s'identifica amb l'Església, en el sentit que és la humanitat concreta, que, formant un Poble, és el cos unit al seu Cap.

Això vol dir que en Crist, mentre patia turments, moria i ressuscitava, la humanitat era allà, en Ell, sofrint, morint i ressuscitant. Als qui estiguin una mica familiaritzats amb el llenguatge de sant Pau, els sonaran expressions com «en Ell morim, sofrim,

ressuscitem... en Ell vam ser batejats, en Ell hem rebut la glòria...».

Hem estat aprofundint sobre una Església de la resta, que potser l'Esperit vol que visquem avui. ¿Què significarà per a aquesta Església veure's a si mateixa aquests dies, no ja al costat de Jesús, com van estar els seus deixebles i la gent que l'acompanyaven (o no), sinó en Jesús mateix, vivint i compartint el que Ell vivia?

Responem que lògicament tot allò que hem dit d'una Església de la resta, ho trobarem corregit, augmentat i fet realitat personal i concreta, en Jesús.

—Parlàvem d'una Església empobrida. Jesús viu aquests dies la pobresa extrema. Per no tenir, no tenia ni vestit. Res no li podia ser-

vir de suport, cap poder, cap mitjà, cap títol. L'Església era radicalment pobre en Ell.

—Afirmàvem també que l'Església de la resta assumia el sofriment en les seves múltiples formes: fracàs, assetjament, solitud, ruptures, etc. En Jesús pateix, no solament l'Església, sinó també tota la humanitat sofrint i turmentada. En Ell pateix l'Església perseguida i crucificada, al costat de totes les víctimes innocents. En el seu sofriment hi ha l'assetjament que pateixen els cristians per professar la seva fe i portar-la a terme en conductes i gestos confessants, talment com li va passar a Ell.

—La via per la qual l'Església de la resta sortia de la seva prostració era l'abandó total en el Déu veritable. D'aquí naixia l'esperança. En Jesús l'Església estava cridant: «A les teves mans encomano el meu esperit»... «Tot s'ha acomplert»...

Només Maria, la Mare de Jesús, compartia la pobresa, el sofriment i l'abandó. Perquè no era fora d'Ell, sinó en Ell, per la fe i per l'amor. Per això Maria és el primer membre de l'Església, l'Església veritable, autèntica i immaculada. Amb ella continuem caminant.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Joves i fe, donant testimoniatge

Vespre de pluja i fred. Una norantena de persones —predominen els joves— s'aplega en una pregària que combina silenci i reflexió, amb cançons que proposa un conjunt. Són lletres i músiques pròpies. Avui: «Joves i fe. Un binomi possible». Diu qui condueix la pregària: «Posem els joves al centre de la nostra pregària. Posem-nos en presència de Déu pregant per tots aquells que segueixen l'Evangeli i el testimoni de Jesús com a centre de la seva vida. Però, especialment, pels joves que no acullen amb facilitat les paraules de l'Evangeli. Demanem-li que protegeixi els joves: els qui estan en els nostres grups; els qui dubten i esporàdicament vénen; aquells que només ho fan de tant en tant... i, sobretot, els qui rebutgen la paraula amorosa que Déu els adreça. Ho farem mitjançant testimonis. Cadascú de nosaltres podrà posar el nom de persones que

coneix i pregar per elles. Per a Déu, tot és possible. No només és qüestió d'estratègia pastoral, de llenguatge..., també és qüestió de conversió personal i pastoral i de seguir encomanant una realitat que ens *desinstal·la*.»

Els testimonis se succeïren, així com les cançons i els moments de silenci: «Em dic Jordi, tinc dinou anys. He començat la carrera. No m'agrada. Estic pensant a canviar... però no sé què fer. L'inici de la universitat ha trasbalsat la meua fe. Em fa vergonya dir als meus nous companys que sóc creient». «Sóc la Núria, he acabat el grau de biologia. Fa tres anys que participo en un grup de fe. M'hi va portar una amiga i, tot i que ella ho va deixar, jo he seguit. Tenia molts dubtes. Ara crec que seguir Jesús és el que mou més el meu cor. Vull anar a fons, però em fa por. M'han parlat de l'acompanyament espiritual. Potser el buscaré». «Em dic

Peter, tinc vint-i-un anys. Sóc de Tailàndia i vaig arribar a Barcelona fa sis mesos. Estudio informàtica a la universitat. Enyoro la família i els amics. No domino prou la llengua. Sort que he trobat un grup d'acollida que m'entén. Vull compartir la meua fe, tot i que veig que molts joves aquí no hi creuen. Cada nit prego pels meus amics, que han quedat al meu país.»

Cal ajudar els més joves a superar els obstacles que els barren el pas per descobrir l'amor incondicional de Déu, refer el camí i acollir la seva presència i companyia. Descobrir Jesús, així com en el seu dia d'altres ho van fer amb nosaltres. Com els joves de la pregària, ser capaços d'alçar-nos i donar testimoniatge. «Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: ser anomenats fills de Déu. I ho som!» (1Jo 3,1).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

«La Iglesia del resto: la esperanza crucificada» (VI)

Nos adentramos en unos días destinados a contemplar y activar nuestra capacidad de empatía con lo que contemplamos. En el centro de nuestras miradas está Jesús, que vive los momentos decisivos de su existencia terrena.

Son muchos los personajes que pasan delante de nuestros ojos todos los días, algunos de ellos cargados de dolor. A veces son objeto de espectáculo, también de noticia morbosa, incluso de manipulación para denunciar u obtener adhesiones interesadas...

No es, no puede ser, el caso de Jesús. La tradición nunca consideró a Jesús como personaje solitario, como individuo que vive y obra por y para él solo, como héroe u objeto de ostentación interesada. Al contrario, siempre reconoció en Él a toda la humanidad implicada. Mejor dicho, vio en Él la humanidad unida al Verbo, la segunda persona de la Trinidad, que sufre y salva al mismo tiempo. San Agustín acuñó la expresión «el Cristo total» para designar esta realidad. En cierta manera, este Cristo total se identifica con la Iglesia, en el sentido de que es la humanidad concreta, que, formando un Pueblo, es el cuerpo unido a su Cabeza.

Esto quiere decir que en Cristo, mientras sufría tormentos, moría y resucitaba, la humanidad estaba allí, en Él, sufriendo, muriendo y resucitando. A quienes estén un poco familiarizados con el lenguaje de san Pablo, les sonarán expresiones como «en Él morimos, sufrimos, resucitamos... en Él fuimos bautizados, en Él hemos recibido la gloria...».

Hemos venido profundizando sobre una Iglesia del resto, que quizá el Espíritu quiera que vivamos hoy. ¿Qué significará para esta Iglesia verse a sí misma estos días, no ya junto a Jesús, como estuvieron sus discípulos y las gentes que le acompañaban (o no), sino en Jesús mismo, viviendo y compartiendo lo que Él vivía?

Respondemos que lógicamente todo aquello que hemos dicho de una Iglesia del resto, lo hallaremos corregido, aumentado y hecho realidad personal y concreta, en Jesús.

—Hablábamos de una Iglesia empobrecida. Jesús vive estos días la pobreza extrema. Por no tener, no tenía ni vestido. Nada podía servirle de apoyo, ningún poder, ningún medio, ningún título. La Iglesia era radicalmente pobre en Él.

—Afirmábamos también que la Iglesia del resto asumía el sufrimiento en sus múltiples formas: fracaso, acoso, soledad, rupturas, etc. En Jesús sufre, no sólo la Iglesia, sino también toda la humanidad doliente y atormentada. En Él sufre la Iglesia perseguida y crucificada, junto a todas las víctimas inocentes. En su sufrimiento está el acoso que padecen los cristianos por confesar su fe y realizarla en conductas y gestos confesantes, talmente como le ocurrió a Él.

—La vía por la cual la Iglesia del resto salía de su postración era el abandono total en el Dios verdadero. De ahí nacía la esperanza. En Jesús la Iglesia estaba gritando: «En tus manos encomiendo mi espíritu»... «Todo está cumplido»...

Sólo María, la Madre de Jesús, compartía la pobreza, el sufrimiento y el abandono. Porque no estaba fuera de Él, sino en Él, por la fe y por el amor. Por eso María es el primer miembro de la Iglesia, la Iglesia verdadera, auténtica e inmaculada. Con ella seguimos caminando.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPai VICARIA JUDICIAL

«Diaconia» del Ministeri Públic (I)

En un sentit ampli, la funció del «ministeri» sempre ha estat present en la vida de l'Església i expressaria, en definitiva, el que és propi del seu sentit etimològic: «servei eclesial» (cf. Ef 4,11-16).

Com va proclamar el Vaticà II, es tracta d'un servei als germans perquè puguin assolir la salvació (cf. LG 18). Suposa, per tant, la designació d'alguns fidels per assumir tasques que són específiques de l'Església. Tasques que, fins i tot en els nomenaments per oficis d'autoritat i potestat, sempre han de ser exercides com un servei pastoral, mai des de la prepotència d'ostentar un poder més. La raó de la seva existència és bà-

sicament servir el Poble de Déu perquè pugui assolir els seus fins aquí en aquest món. Tots els ministeris eclesials gaudeixen en conseqüència d'un mínim comú denominador: elements pastorals, fins i tot espirituals i elements organitzatius o jurídics.

Citem aquí unes paraules de sant Joan Pau II: «En aquest sentit original, el terme ministeri (Servi-

tium) manifesta l'obra amb la qual els membres de l'Església prolonguen, dins d'ella i per al món, la missió i el ministeri del mateix Crist» (Simposi sobre la col·laboració dels fidels laics amb el Ministeri Presbiteral, de data 22 d'abril de 1994, n. 3).

En un sentit específic i centrant aquesta institució a l'àmbit concret de la justícia, el terme «Ministeri Públic» engloba dues funcions que seran abordades en una altra ocasió: Promotor de Justícia o Fiscal Diocesà i Defensor del Vincle. Com succeeix en el nostre bisbat, tots dos oficis poden ser assumits per una mateixa persona, a causa de la seva bàsica naturalesa comuna.

VIDA DIOCESANA

22è Festival de Música Clàssica i Tradicional d'Esplugues

Ja s'ha estrenat, un any més, aquest cicle de concerts organitzat pels Amics de la Música de Santa Magdalena i patrocinat

per la Parròquia de Santa Magdalena, l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat i Laboratoris Salvat.

La primera cita va ser divendres 16 de març i el calendari dels propers concerts és el següent:

- 6 d'abril, sonates per a violí i piano, B. Scherer i S. Sittig
- 20 d'abril, Orquestra de Cambra Harmonia, serenates
- 11 de maig, Corals Deutsche Schule i Farmàcia amb Oh!orquestra
- 25 de maig, Quartet Gerhard i Victor de la Rosa, clarinet
- 15 de juny, Cobla Ciutat de Girona

Més informació a: <http://www.festival-musica-esplugues.cat>

Propers pelegrinatges a Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va celebrar la seva assemblea anual el passat 11 de març, al Seminari Conciliar de Barcelona.

En aquesta ocasió s'han decidit les dates del pelegrinatge número 164è que serà del 28 de juny al 2 de juliol i del pelegrinatge 165è que serà del 27 de setembre al 1 d'octubre. En aquests pelegrinatges s'aprèn a ajudar i a compartir experiències i vivències úniques amb persones malaltes i/o discapacitades.

Per a més informació:
www.hospitalitat.org

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resant, ens podem veure els uns als altres des de la perspectiva correcta, la del Pare, i reconèixer-nos com a germans» (25 de gener).

@Pontifex: «La joia del cristià no es pot comprar, prové de la fe i de trobar-se amb Jesucrist, el motiu de la nostra felicitat» (26 de gener).

@Pontifex: «El bé, així com l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'obtenen d'un sol cop i per sempre; s'han d'anar conquerint dia a dia» (30 de gener).

@Pontifex: «Jesús és el nostre mediador i ens reconcilia no només amb el Pare, sinó també entre nosaltres» (31 de gener).

Mans Unides, activa i creixent

Aquesta ONG de l'Església que lluita contra el subdesenvolupament i la pobresa i les seves causes té presència diocesana constituïda com a tal des de desembre 2014. Al llarg d'aquests anys manifesta la seva vitalitat i el seu creixement al territori amb les diverses activitats vinculades a la campanya contra la fam. Recentment, s'ha organitzat una nova delegació de Mans Unides dins la diòcesi, a Castelldefels, amb la realització d'un sopar de la fam el passat 9 de març al centre parroquial de l'església de la Mare de Déu de Montserrat, amb una gran presència de participants i una quantiosa recollida de fons per al

projecte d'ampliació d'una escola a Malanje (Angola).

A més de les iniciatives per recaptar fons, també es realitzen altres de sensibilització i formació al voltant del problema de la fam. Per exemple, a l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès, a Vilafranca, es va muntar durant la primera meitat del mes de febrer una exposició sobre el malbaratament alimentari, en col·laboració amb altres ONGs i entitats locals, per conscienciar la població de les mesures que es poden prendre i que es troben a l'abast de les persones per a la resolució del problema de la fam.

Sopar de la fam a al centre parroquial de l'església de la Mare de Déu de Montserrat a Castelldefels

Inauguració de l'exposició a l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès

Jornades a Montserrat per a religiosos i religioses

Des d'aquesta tarda fins a Dimarts Sant, dia 27 de març, la Delegació per a la Vida Consagrada celebra les Jornades a Montserrat, que tenen per objectiu anar a les fonts de la

vida cristiana a través de la reflexió sobre la Paraula de Déu, la fe, el diàleg, la participació en els oficis divins i l'entorn ambiental i monàstic.

Els temes de les conferències seran: «Si no hi ha causes grans, la vida no té sentit», pel P. Josep-Miquel Bausset, osb; «Us transmeto la tradició que jo he rebut», pel P. Bernabé Dalmau, osb; «La vida consagrada, fidelitat en l'espera», pel P. Josep Enric Parellada, osb; «Lliurat per nosaltres», pel P. Joan M. Mayol, osb; «La Bíblia en la cultura europea», pel G. Gabriel Soler, osb.

A més de les conferències de fons, es podrà assistir al concert de Setmana Santa, al col·loqui amb el P. Abat Josep M. Soler, un temps de formació musical i una visita cultural.

4t diumenge de Quaresma a la Catedral

Aquesta data, que coincidia enguany amb l'11 de març, ha estat el dia escollit per a la conferència quaresmal del bisbe Agustí, amb l'acompanyament musical de la Capella Vocal de Barcelona. El títol de la reflexió del bisbe Agustí va ser «Perseverança i creixement en l'amor». A continuació va tenir lloc l'eucaristia, que també va ser punt de convocatòria des de la Delegació de Família i Vida, per tancar la Setmana de la Família, promoguda a les diòcesis amb seu a Catalunya per aquest àmbit pastoral.

Horaris de Setmana Santa a la Catedral

- **Dimecres Sant, 28 de març.** A les 11 h, Missa Crismal. La col·lecta d'aquell dia serà per a Càritas Diocesana, especialment per als projectes d'ajuda als refugiats i immigrants.
- **Dijous Sant, 29 de març.** A les 20 h, Eucaristia de la Cena del Senyor.
- **Divendres Sant, 30 de març.** A les 18 h, celebració de la Passió del Senyor. A les 20 h, viacrucis a la Plaça de la Vila.
- **Dissabte Sant, 31 de març.** A les 22 h, Vetlla Pasqual.

AGENDA

► **Missa del dia de Pasqua a Castellbisbal.** Diumenge de Pasqua, 1 d'abril, a les 11 h, el bisbe Agustí celebrarà l'eucaristia a la Parròquia de Sant Vicenç, a Castellbisbal, d'on és rector Mn. Vicenç Guinot i Mn. Miquel Àngel Jiménez el diaca adscrit.

Habitualment el bisbe Agustí, amb la intenció d'ajudar els mossens de la diòcesi que atenen diversos pobles, els substitueix en alguna de les parròquies que tenen al seu càrrec i esdevé una ocasió més d'apropament als fidels diocesans.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; sant Alexandre, soldat mr.; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. □ Dijous Sant, Missa de la Cena del Senyor [Ex 12,1-8.11-14 / Sl

115 / 1C 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge, a Toledo.

30. ■ Divendres Sant, Celebració de la Passió del Senyor [Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dissabte Sant. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

ABRIL

1. □ Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6, 3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1C 5,6b-8 / Jo 20,1-9; o bé: Mc 16,1-7); o bé a la Missa vespertina: Lc 24,13-35]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; sant Nuno Álvares Pereira, rel. carmelità.

Diumenge de Rams (B)

COMENTARI

En els sofriments el fill aprenqué què és obeir

A vui, Diumenge de Rams, proclamem el 3r Cant del Servent del Senyor (Is 50,4s) com adreçat a nosaltres.

Sense emprar el mot «profeta», narra la biografia del Servent de Déu cridat a parlar (*el Senyor m'ha donat una llengua de mestre*), i així *sostenir els cansats*.

La seva paraula es fonamenta en l'escolta (*em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble*) d'Aquell que amb amor *m'ha parlat a cau d'orella*.

Escotar bé Déu porta conseqüències davant les quals el Servent *no es resisteix ni es fa enrere*; ben al contrari *para l'esquena als qui l'assoten i no amaga la cara*.

D'on li ve la força? *El Senyor Déu m'ajuda; per això no em dono per vençut*.

Als de Filips els ha exhortat Pau: *Que el comportament vostre sigui digne de l'Evangeli de Crist* (1,27).

Ara concreta més: *Tingueu les mateixes actituds i el mateix amor els uns pels altres*. Llavors incorpora un himne cristològic pre-paulí estructurat en 3 etapes centrades en la kenosi del qui, essent *de categoria divina, prengué categoria d'esclau i s'abaixà fins a la mort de creu*; i que *per això Déu l'ha super-exalçat*.

El relat evangèlic presenta els fets històrics de la Passió il·luminats per l'experiència de la fe pasqual. Vol donar resposta al repte d'uns fets que eren *escàndol per als jueus i absurd per als grecs, però poder i saviesa de Déu per als qui Déu ha cridat* (1Co 1,23s).

Els evangelistes mostren el sentit d'aquells fets gràcies a: a) *l'experiència viva de l'encontre personal amb el Ressuscitat*, sense la qual el seu record s'hauria esvaït per complet; b) *la meditació de l'A.T.* Una bona Lectio Divina de textos selectes de l'A.T. ajuda a veure la Passió com a compliment de les Escripures (sobretot *Sl 22; Is 52, 13-53,12; Za 13,7*).

La credibilitat històrica recolza també en els autors humans que donen la vida per allò que prediquen. Si haguessin volgut falsejar la història, haurien dit que *els Dotze van abandonar el seu Mestre, que Pere el va negar tres vegades, que creien que era un fantasma...*?

Mc fa un relat kerigmàtic amb l'aire fresc de la tradició oral. Narra els fets com ho faria un testimoni subratllant la paradoxa que duu al misteri i desemboca en la fe.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parlat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, / doncs; que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, / gloriifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Lleï: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: †. «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?». C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un correu, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espada a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines / me cerca una banda de malhechores; / me taladran la mano y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel.» R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda la rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz». C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos». C. También los otros crucificados lo insultaban.

C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí, Eloí, ¿lamá sabaqtaní?». (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»).

C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías». C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo». C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios.»